Derimod er det let forklarligt, at i Tider, da man ligesaalidt var tilbøielig til at indrømme Øvrigheden Myndighed som Borgerne Frihed, og da det ansaaes stemmende med Statsvellet, at ordnende og bestemmende Regler for Behandlingen af Næringsforholdene idelig udgik fra den souveraine Herfker, det Samme har været Tilfældet med Bagernæringen i Kjøbenhavn, saaledes, at det er foreskrevet, hvad der ansaaes tjenligst for Staden, og at Øvrigheden har faaet Paalæg om at forholde sig derefter, men uden at det paa nogen Maade er tilsigtet eller hjemlet, hvad der i sig selv er usandsynligt, at den uindskrænkede Konge skulde have gjort sig selv umyndig med Hensyn til senere Forandring af de Instructioner, han gav for Behandlingen af disse Forhold. Og det samme Omraade, inden hvilket Souverainen kunde forandre sine Befalinger uden at gjøre Uret, er selvfølgelig gjældende for den nuværende lovgivende Magt.

Eierne af de omhandlede Bagergaarde have ikke kunnet fremføre specielle Adkomstbreve for de individuelle Gaarde af saadant Indhold, som deres Paastand gaaer ud paa; hvorimod de støtte sig paa almindelige Bestemmelser om det paagjældende Næringsforholds Ordning, og disse Bestemmelser ere samtlige, efter Udvalgets bestemte Overbeviisning, af den ovennævnte reglementariske og instructive Beskaffenhed, bindende for Øvrigheden, saalænge Lovgiveren ikke forandrede dem, men ingenlunde bindende for Lovgiveren selv.

Saaledes betragte vi den af Bagergaardenes Eiere først og fornemmelig paaberaabte Kongelige Resolution af 28de April 1739, naar denne i V. 2 bestemmer: „Bagerne skal til et vist Tal, nemlig 50, fastsættes, og Bagerrettigheden bør følge et lige Antal af Bagergaarde". Da Placaten af 20de Februar 1717 I. A. 9 faa Aar iforveien havde nævnt Monopolia blandt de Gjenstande, hvorom Begjeringer ei bleve bevilgede: er det endog blot af den Grund uantageligt, at en Afvigelse derfra skulde være skeet til Fordeel for 50 Bagergaarde. Men et Overblik over hele den vidtløftige Resolution af 1739 oplyser da og, at den i det Hele indeholder en Mængde regulerende Forskrifter om forskjellige Classer af Næringsbrugere; og at den paaberaabte Bestemmelse om Bagerne og Bagergaardene ikke er af anden og mere bindende Beskaffenhed, stadfæstes ved Magistratens forudgaaede Betænkning af 25de September 1737, hvori den har udtalt sig saaledes: „Derfor skulle vi da og formene, at, naar det nu blev fastsat, at Bagerlauget ikke skulde bestaae af flere end 50 Mestere i Lauget, kunde det være nok for det første, og, ifald det erfaredes, at Staden i Tiden tog til, og der udfordredes flere, kunde det falde ligesaa let at see Tallet i Proportion derefter formeret, som at reducere dette Tal af 50 til Mindre, naar Næringen i Byen skulde aftage og forringes". At Hans Majestæts Bestemmelse blev communiceret Laugets Oldermænd til Efterretning og Efterlevelse, var en ligefrem Følge af, at den vedkom Ordningen af Bagernæringen, ligesom og deraf, at en Ansøgning fra Laugets Oldermand var gaaet forud; men det er af ingen Indflydelse paa Afgjørelsen af Resolutionens Natur og Betydning.

Det er saaledes ikke Tilfældet, at den fornævnte allerhøieste Bestemmelse af 28de April 1739 er i nogen virkelig Strid med det senere Reskript af 10de April 1761, der deels paa det Utvetydigste erklærede sig imod alle udelukkende Monopoler, især imod reelle Monopoler, og som med Hensyn til Bagernæringen bestemte, at, „da der i Kjøbenhavn i Proportion af Indbyggernes Antal er snarere for faa end for mange Bagere, saa maa der og sees derhen, at de snarere formeres end formindskes, og i Særdeleshed, at der ikke fastsættes noget vist Antal Bagere eller Bagergaarde, til hvilken Ende, naar Nogen maatte begjere Tilladelse at indrette en anden beqvem Gaard til Bagergaard, bør han derudi favoriseres". En saadan Tilladelse blev forundt Chr. Brülov ved en Kongelig Bevilling af 11te Novbr. 1763. I Anledning af Thronskiftet i 1766 indgav Lauget en Ansøgning, paa hvilken igjennem Cancelliet blev resolveret, at det burde forblive ved Rescriptet af 1761.

Den 18de Mai 1771 indgav Magistraten